

ไมน์คัมพ์ (Mein Kampf)

หนังสือต้องห้ามแห่ง

คริสต์ศตวรรษที่ ๒๐*

ลัญชัย ล้วนบุตร**

ภาควิชาสังคมศาสตร์และ
การเมือง ราชบัณฑิตยสถาน

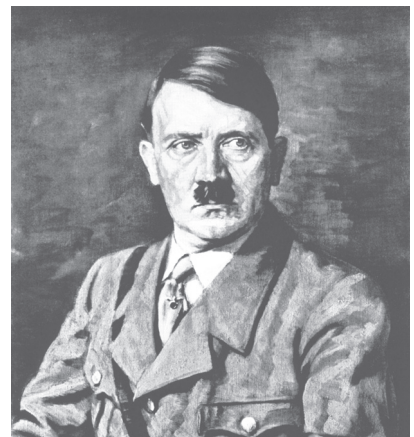
บทคัดย่อ

ไมน์คัมพ์เป็นหนังสือเล่มหนึ่งที่ถูกห้ามพิมพ์เผยแพร่บ่อยครั้งที่สุดในคริสต์ศตวรรษที่ ๒๐ และเป็นหนังสือที่เปลี่ยนแปลงโลก ชื่อเดิมของหนังสือคือ Four Years and a Half Years of Struggle against Lies, Stupidity and Cowardice ผู้จัดพิมพ์ของฮิตเลอร์เปลี่ยนชื่อเรื่องให้สั้นขึ้นเป็น *Mein Kampf* หนังสือเล่มแรกพิมพ์ใน ค.ศ. ๑๙๒๕ และเล่มที่ ๒ ค.ศ. ๑๙๒๖ เนื้อหาว่าด้วยชีวิตวัยเยาว์ของฮิตเลอร์ การที่เยอรมนีถูกหักหลังในสงครามโลกครั้งที่ ๑ ความปรารถนาที่จะแก้แค้นฝรั่งเศส ความต้องการขยายดินแดนทางตะวันออก (Lebensraum) สำหรับพลเมืองเยอรมัน และวิธีการก้าวสู่อำนาจของพรรคนาซี แนวคิดหลักของหนังสือว่าด้วยเชื้อชาติ ความบริสุทธิ์ของเชื้อชาติ และความเหนือกว่าของชนชาติ ไมน์คัมพ์เป็นคัมภีร์ทางการเมืองของชาวเยอรมันและคู่มือแนวนโยบายของจักรวรรดิไรค์ที่ ๓ ระหว่าง ค.ศ. ๑๙๓๓-๑๙๔๕

คำสำคัญ : เชื้อชาติ, การขยายดินแดนทางตะวันตก, คัมภีร์ทางการเมือง

สงครามโลกครั้งที่ ๒ (ค.ศ. ๑๙๓๙-๑๙๔๕) เป็นสงครามเบ็ดเสร็จ (Total War) และมหาสงคราม (Great War) ที่มีจุดเริ่มต้นในทวีปยุโรปโดยมีเยอรมนีเป็นฝ่ายรุกรานและจุดชนวนสงครามเช่นเดียวกับเมื่อครั้งสงครามโลกครั้งที่ ๑ (ค.ศ. ๑๙๑๔-๑๙๑๘) มูลเหตุสำคัญของการเกิดสงครามคือการต่อสู้เพื่ออุดมการณ์ทางการเมือง ออดอล์ฟ ฮิตเลอร์ (Adolf Hitler, ค.ศ. ๑๘๘๙-

๑๙๔๕) ผู้นำพรรคสังคมนิยมแห่งชาติ หรือ นาซี (National Socialist German Worker's Party - NSDAP; Nazi)^๑ เชื่อมมั่นในพลังความแข็งแกร่งของชนชาติเยอรมันในการรบที่จะนำเยอรมนีไปสู่ชัยชนะในสงครามเผ่าพันธุ์ (race war) เยอรมนีจะสร้างจักรวรรดิไรค์ที่ ๓ (Third Reich)^๒ ขึ้นและสถาปนาอำนาจที่ชอบธรรมเพื่อจัดระเบียบโลกใหม่ สงครามคือการแสดงออกของอำนาจ ฮิตเลอร์

อดอล์ฟ ฮิตเลอร์
ผู้นำพรรคนาซี และจักรวรรดิไรค์ที่ ๓

* บรรยายในการประชุมสำนักธรรมศาสตร์และการเมือง เมื่อวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๘

** ศาสตราจารย์ประจำภาควิชาประวัติศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

จึงมุ่งหวังจะนำประชาชาติเยอรมันไปสู่ชัยชนะและความยิ่งใหญ่เพื่อชี้ให้เห็นความเหนือกว่าของเผ่าพันธุ์เยอรมันและการทำลายชาติพันธุ์ที่เป็นคู่แข่งและที่ต่ำกว่าเพื่อสร้างยุโรปให้เป็นหนึ่งเดียว ดังนั้น แรงผลักดันสำคัญของการเกิดสงครามโลกครั้งที่ ๒ จึงเป็นผลจากความเชื่อมั่นในพลังและอำนาจของชาติอารยันในการปกป้องชาติพันธุ์ที่บริสุทธิ์ การขยายดินแดนและการเพิ่มประชากรเพื่อปกครองโลก

แนวความคิดทางการเมืองของฮิตเลอร์ถูกถ่ายทอดไว้ในหนังสือ **ไมน์คัมพ์ฟ (Mein Kampf)** ที่เขาเขียนขึ้นระหว่าง ค.ศ. ๑๙๒๓-๑๙๒๔ ไมน์คัมพ์ฟได้ชื่อว่าเป็นคัมภีร์แนวความคิดของลัทธินาซี (Fascism) ในเยอรมนีและเป็นที่มาของแผนนโยบายแห่งจักรวรรดิไรค์ที่ ๓ ระหว่าง ค.ศ. ๑๙๓๙-๑๙๔๕ ทั้งยังเป็นหนังสือสำคัญที่เขย่าโลกเล่มหนึ่งใน ค.ศ. ๒๐๐๕ (พ.ศ. ๒๕๔๘) เป็นปีแห่งการรำลึกถึงวาระ ๖๐ ปีของการยุติสงครามโลกครั้งที่ ๒ และใน ค.ศ. ๒๐๑๕ (พ.ศ. ๒๕๕๘) เป็นปีที่ลิขสิทธิ์ของหนังสือไมน์คัมพ์ฟที่รัฐบาลบาวาเรีย (Bavaria) ถือครองจะสิ้นสุดลง เพราะตั้งแต่ ค.ศ. ๑๙๔๕ เป็นต้นมารัฐบาลบาวาเรียห้ามจัดพิมพ์และเผยแพร่ไมน์คัมพ์ฟทั่วทั้งเยอรมนี รวมทั้งทุกประเทศทั่วโลกด้วยยกเว้นสหรัฐอเมริกากับสหราชอาณาจักร แต่เมื่อเยอรมนีซึ่งถูกแบ่งแยกเป็นสองประเทศรวมเข้าเป็นประเทศ

เดียวอีกครั้งหนึ่งในปลายทศวรรษ ๑๙๙๐ จึงเริ่มมีการเรียกร้องให้พิมพ์และเผยแพร่หนังสือไมน์คัมพ์ฟในประเทศยุโรปต่าง ๆ ด้วยข้ออ้างสิทธิเสรีภาพในระบอบประชาธิปไตยและเสรีภาพของประชาชนในการรับรู้ข่าวสารและการแสดงออกด้านความคิดเห็น การเคลื่อนไหวเพื่อให้มีการพิจารณาบททวนพิมพ์ไมน์คัมพ์ฟเผยแพร่อีกครั้งหนึ่งโดยเฉพาะในเยอรมนีได้ทำให้ไมน์คัมพ์ฟกลายเป็นประเด็นถกเถียงโต้แย้งทางความคิด บทความนี้เป็นการรำลึกถึงชนวนเหตุของการเกิดสงครามและแนะนำหนังสือไมน์คัมพ์ฟซึ่งเป็นหนังสือต้องห้ามแห่งคริสต์ศตวรรษที่ ๒๐ ที่กำลังจะถูกถอดโซ่ตรวนเพื่อก้าวเดินอย่างเสรีอีกครั้งบนถนนแห่งปัญญาและความคิดเห็นตามเส้นทางประชาธิปไตยในคริสต์ศตวรรษที่ ๒๑

กบฏโรงเบียร์

ไมน์คัมพ์ฟเป็นผลสืบเนื่องจากเหตุการณ์ทางการเมืองใน ค.ศ. ๑๙๒๓ ที่รู้จักกันว่ากบฏโรงเบียร์ (Beer Hall Putsch) หรือกบฏที่เมืองมิวนิก (Munich Putsch) ซึ่งเป็นการก่อกบฏของกลุ่มการเมืองฝ่ายขวาหัวรุนแรงที่เมืองมิวนิกระหว่างวันที่ ๘-๙ พฤศจิกายน ค.ศ. ๑๙๒๓ ฮิตเลอร์เห็นว่า วิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจในเยอรมนีจากการที่ฝรั่งเศสส่งกำลังทหารเข้ายึดแคว้นรูร์ (Rhur) ซึ่งเป็นเขตอุตสาหกรรมสำคัญในต้น

ค.ศ. ๑๙๒๓ ด้วยข้ออ้างว่า เยอรมนีผิดสัญญาเรื่องการจ่ายค่าปฏิกรรมสงครามตามข้อกำหนดในสนธิสัญญาแวร์ซาย (Treaty of Versailles) เป็นโอกาสสำคัญของการยึดอำนาจ การนัดหยุดงานของกรรมกรในแคว้นรูร์เพื่อต่อต้านฝรั่งเศส และการประกาศงดชำระค่าปฏิกรรมสงครามของประธานาธิบดีฟรีดริช เอเบิร์ต (Friedrich Ebert) ได้ทำให้สถานการณ์ทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคมเลวร้ายลงมากขึ้น เกิดการจลาจลตามเมืองต่าง ๆ รวมทั้งภาวะเงินเฟ้อสูงและคนตกงานทั่วประเทศ ฮิตเลอร์และกลุ่มผู้นำฝ่ายขวาของรัฐบาลบาวาเรียจึงวางแผนโค่นอำนาจรัฐบาลสาธารณรัฐไวมาที่กรุงเบอร์ลิน

ฮิตเลอร์เชื่อมั่นว่าการยึดอำนาจทางการเมืองจะประสบความสำเร็จ เพราะก่อนหน้านั้นใน ค.ศ. ๑๙๒๒ เบนิตโต มุสโสลินี (Benito Mussolini ค.ศ. ๑๘๘๓-๑๙๔๕) ผู้นำพรรคฟาสซิสต์ในอิตาลีได้เคลื่อนกำลังเข้าสู่กรุงโรมในเหตุการณ์ที่เรียกกันว่า “เดินเข้าสู่กรุงโรม” (March on Rome) พระเจ้าวิกเตอร์ เอ็มมานูเอลที่ ๓ (Victor Emanuel III ค.ศ. ๑๙๐๐-๑๙๔๑) ต้องทรงยินยอมแต่งตั้งมุสโสลินีเป็นนายกรัฐมนตรี ฮิตเลอร์จึงเห็นว่าเมื่อมุสโสลินีมีชัยชนะ เขาซึ่งถูกลิดิตให้นำเยอรมนีกลับคืนสู่ความยิ่งใหญ่ก็ต้องประสบความสำเร็จเช่นเดียวกัน^๔ ฮิตเลอร์จึงวางแผนเคลื่อนกำลังเข้าสู่กรุงเบอร์ลินเพื่อยึดอำนาจและใช้เมืองมิวนิกเป็นจุดเริ่ม

ต้นของการเคลื่อนไหวเพราะในเวลา นั้นรัฐบาลบาวาเรียซึ่งมีกุสทาวฟ ริทเทอร์ ฟอน คาร์ (Gustav Ritter von Kahr) เป็นผู้นำก็ต้องการโค่นอำนาจรัฐบาลที่กรุงเบอร์ลินด้วย

แผนยึดอำนาจกำหนดไว้ในวันที่ ๘ พฤศจิกายน เพราะในเย็นวันดังกล่าว ชนชั้นนำทางสังคมและการเมืองของรัฐบาวาเรียจำนวนมากจะชุมนุมกันที่โรงเบียร์เบียร์เกอร์เบราเคลเลอร์ (Bürgerbrau Keller) เพื่อฟังคำปราศรัยของกุสทาวฟ ฟอน คาร์ โรงเบียร์เบียร์เกอร์เบราซึ่งอยู่ห่างจากใจกลางเมืองมิวนิก ๔ กิโลเมตร เป็นภัตตาคารขนาดใหญ่ที่ล้อมรอบด้วยสวน มีบาร์และห้องรับประทานอาหารหลายห้อง กองกำลังของพรรคนาซีกว่า ๖๐๐ คน จะเข้าปิดล้อมโรงเบียร์ และกลุ่มผู้ก่อการจะโน้มน้าวให้คาร์และตัวประกันคนสำคัญ ๆ ให้ร่วมมือยึดอำนาจ เมื่อได้รับการสนับสนุนจากเหล่าผู้มีอำนาจของบาวาเรียแล้ว ในวันที่ ๘ พฤศจิกายน ซึ่งตรงกับวันที่เกิดการปฏิวัติเดือนพฤศจิกายน (November Revolution ค.ศ. ๑๙๑๘) กลุ่มผู้ก่อการก็จะเคลื่อนกำลังเข้ากรุงเบอร์ลิน^๕

การยึดอำนาจเป็นไปตามแผนที่วางไว้ ฝ่ายผู้นำรัฐบาลบาวาเรียซึ่งถูกควบคุมตัวในขั้นต้นให้การสนับสนุน เพราะเห็นว่านายพลเอริช ฟอน ลูเดนดอร์ฟ (Erich von Ludendorff) วีรบุรุษสงครามก็เข้าร่วมยึดอำนาจด้วย แต่เมื่อเหล่าตัวประกันได้รับการปล่อยตัวให้กลับไปยังหน่วย

บัญชาการด้วยข้ออ้างว่าเพื่อไปรวบรวมกำลังเข้าร่วมสนับสนุน พวกเขา ก็เปลี่ยนความคิดและระดมกำลังต่อต้านฮิตเลอร์ทั้งแจ่งข่าวเรื่องยึดอำนาจแก่สื่อมวลชน ชาวที่ไปถึงกรุงเบอร์ลินทำให้นายพลฮันส์ ฟอน ซีคท์ (Hans von Seeckt) ผู้บัญชาการกองทัพเยอรมันสั่งการให้ปราบปรามพวกกบฏอย่างเด็ดขาด ในช่วงบ่ายของวันที่ ๙ พฤศจิกายน ฮิตเลอร์และกลุ่มที่สนับสนุนเขาประมาณ ๒,๐๐๐ คน ซึ่งแต่ละคน ฮิตเลอร์สัญญาว่าจะให้เงินคนละ ๒ ล้านมาร์ค (ประมาณ ๓ ดอลลาร์สหรัฐ) เดินทางไปใจกลางเมืองมิวนิก หัวขบวนคือ แกนนำสำคัญของพรรคนาซีคือ ฮิตเลอร์ ยูลิอุส สไตรเชอร์ (Julius Streicher) แฮร์มันน์ เกอริง (Hermann Göring) แอนสท์ เริม (Ernst Röhm) และลูเดนดอร์ฟ และเมื่อมาถึงจัตุรัสโอเดน (Odenplatz) ก็ปะทะต่อสู้กับกองกำลังตำรวจติดอาวุธที่ปิดกั้นถนนไว้ สมาชิกนาซีที่ร่วมเดินขบวน ๑๖ คนเสียชีวิตและหลายคนบาดเจ็บ ส่วนตำรวจเสียชีวิต ๔ คน แกนนำพรรคนาซีส่วนใหญ่ถูกจับ เกอริงถูกยิงที่ต้นขาแต่ก็ยังสามารถหนีได้และต่อมาเขาเดินทางไปสวีเดน ส่วนฮิตเลอร์แม้จะหลบหนีไปได้แต่ก็ถูกจับในอีก ๒ วันต่อมาก่อนที่ตำรวจจะจับกุมเขาที่บ้านพักชนบทของ แอนสท์ ฮันฟิชเตนเกล (Ernst Hanfstaengel) หัวหน้าหน่วยข่าวต่างประเทศของพรรคนาซี ฮิตเลอร์ตั้งใจจะยิงตัวตาย แต่ก็เปลี่ยน

ใจในเสี้ยววินาทีสุดท้ายเพราะภรรยาของฮันฟิชเตนเกลอ่อนวอนให้ฮิตเลอร์ลี้ภัยความคิด และให้มีความเข้มแข็งเพื่อจะนำเยอรมนีกลับคืนสู่ความยิ่งใหญ่อีกครั้งในวันข้างหน้า

ความล้มเหลวของกบฏโรงเบียร์เป็นเพราะมีการวางแผนงานไม่รัดกุมและไม่ได้รับการสนับสนุนจากกองทัพ ตำรวจ และกลุ่มธุรกิจการเมืองที่มีอำนาจรวมทั้งมวลชนทั่วไป แต่ผลสำคัญของกบฏครั้งนี้คือชื่อของฮิตเลอร์และพรรคนาซีเริ่มเป็นที่รู้จักและยอมรับกันมากขึ้นทั่วเยอรมนีทั้งให้บทเรียนที่เป็นแนวทางแก่อิตเลอร์ในการยึดอำนาจทางการเมืองครั้งต่อไป กบฏโรงเบียร์นับเป็นการคุกคามเสถียรภาพของสาธารณรัฐไวมาร์ (Weimar Republic) ของฝ่ายขวาเป็นครั้งสุดท้าย^๖

ฮิตเลอร์และฝ่ายกบฏถูกนำตัวขึ้นพิจารณาคดีที่ศาลประชาชน (People's Court - Volksgericht) ที่เมืองไลพ์ซิก (Leipzig) คณะผู้พิพากษาที่ได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีมหาดไทยส่วนใหญ่เป็นพวกชาตินิยมและหัวอนุรักษ หัวหน้าคณะผู้พิพากษาคือ จอร์จ ไนท์ฮาร์ด (George Neithardt) นักชาตินิยมที่มีชื่อเสียงซึ่งโอนเอียงเห็นใจฝ่ายขวาในบาวาเรีย ต่อมาเมื่อฮิตเลอร์ก้าวสู่อำนาจใน ค.ศ. ๑๙๓๓ ฮิตเลอร์แต่งตั้งเขาเป็นผู้พิพากษาศาลสูงสุดแห่งรัฐบาวาเรีย และเมื่อเกษียณอายุราชการ ใน ค.ศ. ๑๙๓๗ เขาก็ได้รับ

การสวดต่อยกย่องจากฟือเรอร์ (Führer) อย่างมาก” การพิจารณาคดีกลุ่มกบฏ ด้วยข้อหาทรยศต่อชาติเริ่มขึ้นเมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๒๔ และใช้เวลารวม ๒๕ วัน ฮิตเลอร์ได้รับอนุญาตให้แต่งชุดพลเรือนที่ระดับเหรียญกางเขนเหล็กชั้นที่ ๑ ซึ่งเขาได้รับใน ค.ศ. ๑๙๑๘ และเขาสามารถชี้แจงความคิดเห็นต่อศาลได้นานเท่าที่เขาต้องการ ในการพิจารณาคดีครั้งนี้ฝ่ายโจทก์ไม่สามารถนำพยานสำคัญมาให้การได้และศาลก็ไม่ยอมพิจารณาหลักฐานที่กล่าวโทษลูเดนดอร์ฟ

ในวันสุดท้ายของการพิจารณาคดี ฮิตเลอร์ได้ใช้ศาลเป็นเวทีปราศรัยปลุกเร้าความรักชาติกว่า ๒ ชั่วโมง และยอมรับความผิดทุกข้อกล่าวหาด้วยเหตุผลว่าการก่อกบฏมีจุดมุ่งหมายจะปกป้องศักดิ์ศรีและเกียรติภูมิของประเทศชาติที่ถูกพวกอาชญากรเดือนพฤศจิกายน (November criminal ค.ศ. ๑๙๑๘) ที่ยอมรับข้อตกลงของสนธิสัญญาแวร์ซายเหยียบย่ำ และเพื่อจะนำสิ่งที่ดีที่สุดให้แก่ชาวเยอรมันและประเทศ คณะผู้พิพากษาและผู้ร่วมฟังคดีในศาลต่างตีความและประทับใจคำแถลงของฮิตเลอร์และเห็นว่า เขาไม่ใช่ผู้ทรยศตามข้อกล่าวหา ทั้งไม่ตัดสินเนรเทศเขาในฐานะเป็นชาวออสเตรียเพราะเห็นว่าฮิตเลอร์มีความรักชาติเยอรมนีและเคยร่วมรบอย่างกล้าหาญในกองทัพเยอรมัน ศาลจึงวินิจฉัยว่าฮิตเลอร์ก่อกบฏด้วยจิตวิญญานของ

ความรักชาติและด้วยเจตนารมณ์อันสูงส่ง มีเพียงศาลแห่งพระเป็นเจ้า (eternal court) เท่านั้น ที่จะลงโทษเขาได้ ฮิตเลอร์จึงไม่ต้องโทษประหารศาลตัดสินปรับเงินเขาเพียง ๒๐๐ มาร์คทองคำ และให้จำขัง ๕ ปีที่คุกลันด์สเบิร์กอัมเลช (Landsberg am Lech) ซึ่งเดิมเป็นป้อมเก่าที่อยู่ทางตะวันตกของเมืองมิวนิก ฮิตเลอร์ถูกห้ามดำเนินกิจกรรมทางการเมืองในที่สาธารณะจนถึง ค.ศ. ๑๙๒๘ ซึ่งเป็นปีที่เขาจะพ้นกำหนดการลงโทษอย่างไรก็ตาม อีก ๙ เดือนต่อมา เขาก็ได้รับนิรโทษกรรม ส่วนลูเดนดอร์ฟซึ่งร่วมก่อกบฏไม่มีความผิด และจำเลยคนอื่น ๆ ก็ถูกตัดสินจำคุกเป็นเวลา ๒-๕ ปี แต่ส่วนใหญ่ในเวลาต่อมาก็ได้รับการปล่อยตัวก่อนกำหนด การที่ฮิตเลอร์และพลพรรคได้รับการปล่อยตัวเร็วกว่ากำหนดโทษสะท้อนถึงความอ่อนแอของสาธารณรัฐไวมาร์และเปิดโอกาสให้พรรคนาซีก้าวสู่อำนาจทางการเมืองและเผยแพร่อุดมการณ์และแนวนโยบายให้เป็นที่ยอมรับกันทั่วไป กบฏโรงเบียร์หรือกบฏมิวนิก ค.ศ. ๑๙๒๓ ในเวลาต่อมาจึงกลายเป็นตำนานส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมนาซี และเมื่อพรรคนาซีมีอำนาจได้มีการกำหนดให้วันก่อการกบฏเป็นวันแห่งการเสียสละ (Martyrs Day) แห่งชาติ ซึ่งต้องมีการเฉลิมฉลองประจำปี”

ความคิดเรื่องหนังสือ

ในช่วงที่ถูกจำคุกที่ลันด์แบร์ก

อัมเลช ฮิตเลอร์ได้รับสิทธิพิเศษในฐานะนักโทษการเมืองคนสำคัญโดยถูกขังในห้องคุกที่กว้างขวางซึ่งมีหน้าต่างติดกับสวนที่มีเฟอร์นิเจอร์พร้อม และได้รับอนุญาตให้ใช้ชีวิตอย่างอิสระในบริเวณคุกตอนกลางวัน แต่ต้องกลับเข้ามานอนในห้องขังเวลากลางคืน เขาไม่ต้องสวมใส่ชุดนักโทษเพราะสามารถใช้เสื้อผ้าของตนเองได้ รวมทั้งแต่งเครื่องแบบพรรคนาซีตลอดจนเก็บของขวัญที่ผู้เยี่ยมเยียนมอบให้ และต้อนรับแขกที่มาเยี่ยมได้โดยไม่มีมีการจำกัดเวลา ห้องขังของฮิตเลอร์จึงมักมีเพื่อนฝูง สมาชิกพรรคนาซี และนักหนังสือพิมพ์มาเยี่ยมเยียนไม่ขาดระยะและมักใช้เวลาคุยกันยาวนาน ซึ่งส่วนใหญ่ฮิตเลอร์จะพูดเกี่ยวกับแผนงานและความคิดของเขาในเรื่องต่าง ๆ รวมทั้งโชคชะตาของชีวิตตนเอง บางครั้งฮิตเลอร์ก็จัดประชุมพรรคและงานสังสรรค์ขึ้นด้วย หากไม่มีแขกมาเยี่ยม ฮิตเลอร์มักใช้เวลาส่วนใหญ่อ่านหนังสือในห้องสมุดคุกเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ และปรัชญาการเมือง หนังสือที่มีอิทธิพลต่อความคิดของเขามากคือหนังสืออัตชีวประวัติของเฮนรี ฟอร์ด (Henry Ford) นักอุตสาหกรรมรถยนต์ชาวอเมริกัน เรื่อง **My Life and Work** และ **The International Jew** หนังสือเล่มหลังฟอร์ดอ้างว่าพวกยิวคบคิดวางแผนที่จะยึดครองโลกและแสดงความคิดเห็นต่อต้านลัทธิคอมมิวนิสต์และสหภาพแรงงาน ฮิตเลอร์เห็นด้วยกับฟอร์ดอย่างมากและนำความคิดดัง

กล่าวมาขยายต่อในหนังสือของเขา ในเวลาต่อมา เขาชื่นชอบฟอร์ดมาก จนถึงกับมีภาพถ่ายของฟอร์ดที่ห้องทำงานด้วย^{๑๐}

นอกจากนี้ ฮิตเลอร์ยังได้อ่าน **The Protocols of the (Learned) Elders of Zion** ซึ่งกล่าวถึงแผนยึดครองโลกของชาวยิว หนังสือเล่มนี้ เดิมชื่อ **Biarritz แอร์มันน์** เกิดเชอ (Hermann Goedsche) ชาวเยอรมัน ที่ต่อต้านยิวและเป็นจารชนให้กับหน่วยตำรวจลับปรัสเซียเขียนขึ้นใน ค.ศ. ๑๘๖๘ เพื่อใช้กล่าวหานักปฏิรูปการเมืองคนสำคัญว่าคบคิดวางแผนโค่นอำนาจรัฐบาล เนื้อหาบทหนึ่งชื่อ **The Jewish Cemetery in Prague and the Council of Representatives of Twelve Tribes Israel** กล่าวว่า ทุก ๆ ๑๐๐ ปี ปราชญ์อาวุโสชาวยิว จะจัดประชุมลับกันที่สุสานในกรุงปรากตอนเที่ยงคืนเพื่อคบคิดวางแผนควบคุมโลกทางการเงินและเศรษฐกิจ ต่อมาหนังสือได้ถูกถ่ายทอดเป็นภาษารัสเซียใน ค.ศ. ๑๘๗๒ และเซอร์เก นีลุส (Serge Nilus) เจ้าหน้าที่ตำรวจลับในกรุงมอสโกได้บรรณาธิการต้นฉบับหนังสือให้เหลือเพียง ๒๔ บท และใช้ชื่อว่า **The Protocols of the Elders of Zion** โดยเผยแพร่ใน ค.ศ. ๑๘๙๑ ทั้งอ้างว่าต้นฉบับที่ได้ถูกขโมยมาจากศูนย์บัญชาการของขบวนการไซออนที่ฝรั่งเศส หน่วยตำรวจลับปรัสเซียจึงใช้หนังสือเป็นหลักฐานปราบปรามชาวยิวและกวาดล้างฝ่ายปฏิรูปเสรีนิยมและฝ่าย

ปฏิวัติโดยกล่าวหาว่ามีพวกยิวอยู่เบื้องหลังการเคลื่อนไหวทางการเมือง หนังสือนี้ต่อมาถ่ายทอดเป็นภาษาอังกฤษและยุโรปหลายภาษาจึงมีอิทธิพลต่อความคิดของผู้คน ฟอร์ดซึ่งได้อ่าน **The Protocols** จึงนำมาขยายความคิดเรื่องขบวนการยิวสากลในหนังสือของเขา อย่างไรก็ตาม หลังสงครามโลกครั้งที่ ๑ แม้จะมีการพิสูจน์ว่า **The Protocols** เป็นเอกสารปลอมที่ให้ร้ายป้ายสีชาวยิว แต่ฝ่ายที่เกลียดชังยิวก็ยังคงเชื่อมั่นว่าเป็นเรื่องจริง ฮิตเลอร์เห็นว่าการวิพากษ์โจมตี **The Protocols** กลับทำให้ **The Protocols** มีน้ำหนักน่าเชื่อถือมากขึ้น และความหายนะของเยอรมนี ปัญหาเงินเฟ้อ การว่างงานและอื่น ๆ ล้วนเกี่ยวพันกับแผนร้ายของชาวยิว^{๑๑} ฮิตเลอร์จึงปักใจเชื่อว่าพวกยิวมีส่วนทำลายเยอรมนีด้วยการ “จ้วงแทงเบื้องหลัง” (stab in the back) ซึ่งทำให้จักรวรรดิไรค์ที่ ๒ ของเยอรมนีพินาศ

แม้ฮิตเลอร์จะมีชีวิตอิสระและสุขสบายในคุกแต่เขาก็หงุดหงิด เครียด และขุ่นเคืองกับสภาพแวดล้อม เขามักพร่ำบ่นและระบายอารมณ์ด้วยการพูดถึงเรื่องต่าง ๆ ให้ผู้มาเยี่ยมต้องทนฟังนานหลายชั่วโมง มักซ์ อัมมัน (Max Amnan) ผู้จัดการด้านสิ่งพิมพ์พรรคนาซีจึงแนะนำให้เขานำเรื่องที่คิดและพูดมาเขียนเป็นหนังสืออัตชีวประวัติที่ชี้ให้เห็นความเป็นมาของฮิตเลอร์จากกรรมกรในกรุงเวียนนาที่ไม่มีใคร

รู้จักมาเป็นผู้นำพรรคที่มีชื่อเสียง ทั้งให้รายละเอียดเรื่องกบฏโรงเบียร์จากมุมมองของผู้ก่อการ ฮิตเลอร์ในตอนแรกไม่เห็นด้วยกับอัมมัน เพราะเขาขาดทักษะด้านการขีดเขียนแต่ท้ายที่สุดก็เปลี่ยนความคิดเมื่อมีการเสนอให้เขาบอกเล่าเรื่องราวที่ต้องการถ่ายทอดโดยให้มีคนจดบันทึกและเรียบเรียงขึ้น พัสตีคูกยอมอนุญาตให้เอมิล เมาริช (Emile Maurice) คนขับรถฮิตเลอร์มาทำหน้าที่บันทึกและพักอยู่กับเขาในคุก แต่เมาริชเก่งด้านการใช้กำลังและขาดทักษะด้านการขีดเขียน จึงเปลี่ยนมาเป็นรูดอล์ฟ เฮสส์ (Rudolf Hess) แทน เฮสส์ซึ่งเป็นปัญญาชนจากมหาวิทยาลัยมิวนิกที่ชื่นชมและภักดีต่อฮิตเลอร์ไม่เพียงเป็นผู้บันทึกและเรียบเรียงเท่านั้น แต่ยังทำหน้าที่เป็นเลขานุการส่วนตัวของฮิตเลอร์ด้วย ฮิตเลอร์กล่าวว่าเสียงกระแทกของแป้นอักษรบนเครื่องพิมพ์ดีด และเสียงดนตรีจากแผ่นเสียงเพลงของวากเนอร์ที่ก้องกังวานได้กระตุ้นความรู้สึกนึกคิดของเขาให้ทะลักออกมาเหมือนสายน้ำเซียวที่พุ่งทำนบ^{๑๒}

เมื่อฮิตเลอร์ได้รับการปล่อยตัวก่อนกำหนดโทษในฐานะผู้มีความประพฤติดีในปลาย ค.ศ. ๑๙๒๔ หนังสือของเขาก็อยู่ในช่วงการดำเนินการจัดพิมพ์ ฮิตเลอร์ให้ชื่อหนังสือว่า **Four and a Half Years of Struggle against Lies, Stupidity and Cowardice** แต่ผู้จัดพิมพ์เห็นว่ายาวเกินไป จึงโน้มน้าวเขาให้เปลี่ยนชื่อใหม่ให้

กระชับและน่าอ่านขึ้นเป็น “**ไมน์-คัมพ์ฟ**” (**Mein Kampf**) หรือ **My Struggle** ในภาษาอังกฤษ แนวความคิดหลักของหนังสือเน้นประเด็นสำคัญสองเรื่องคือการขยายดินแดนไปทางตะวันออก (Lebensraum - Living Space) และเชื้อชาติ (Race) ที่เกี่ยวโยงกับปัญหาิว (Jewish question) ไมน์คัมพ์ฟเป็นหนังสือชุด ๒ เล่มจบ เล่มแรกพิมพ์เผยแพร่ใน ค.ศ. ๑๙๒๕ และเล่มที่ ๒ ใน ค.ศ. ๑๙๒๘ แต่ใน ค.ศ. ๑๙๒๙ ได้นำมารวมพิมพ์เป็นเล่มเดียวกัน แม้รูตอลฟ์ เฮสส์จะขัดเกลาสำนวนภาษาให้หนังสือทั้ง ๒ เล่มอ่านง่ายและสละสลวย แต่เนื้อหาของหนังสือก็เข้าใจยากเพราะฮิตเลอร์มักย้ำความคิดกลับไปกลับมาและผูกเรื่องเรื่องต่าง ๆ เข้าเป็นเรื่องเดียวกันทั้งขาดความต่อเนื่อง เนื้อหาจึงสับสนและประเด็นคิดหลายตอนคลุมเครือและไม่กระจ่างชัด ภาษาที่ใช้ก็ห้วนและแข็งซึ่งทำให้อ่านเข้าใจยากและน่าเบื่อ บาทหลวงแบร์นฮาร์ด สเตมพ์ฟเลอ (Bernhard Stempfle) บรรณาธิการวารสารต่อต้านิวในบาวาเรีย จึงบรรณาธิการอีกครั้งโดยปรับแก้ถ้อยคำสำนวนภาษาและตัดแนวความคิดทางการเมืองที่ตรงไปตรงมาออก บรรณาธิการหนังสือคนสุดท้ายคือ โยเซฟ เซอร์นีอ (Josef Czerny) ซึ่งอยู่ในกองบรรณาธิการ **Völkischer Beobachter** หนังสือพิมพ์พรรคนาซีและงานกวีนิพนธ์ต่อต้านิวของเขาเป็นที่ชื่นชมของฮิตเลอร์มาก เซียร์นี

ได้ปรับแก้ไขไมน์คัมพ์ฟทั้ง ๒ เล่มให้กระชับขึ้นในการจัดพิมพ์ครั้งที่ ๒^๓

ไมน์คัมพ์ฟเล่มแรกซึ่งเขียนขึ้นในคุก พิมพ์เผยแพร่และจำหน่ายในฤดูใบไม้ร่วงที่เมืองมิวนิกเมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๒๕ โดยสำนักพิมพ์ฟรันซ์ เอแฮร์ (Franz Eher) ใช้ชื่อหนังสือว่า **Die Abrechnung (The Settlement of Accounts หรือ A Reckoning)** หนังสืออุทิศให้แก่สมาชิกพรรคนาซีที่เสียชีวิตรวม ๑๓ คนในเหตุการณ์กบฏโรงเบียร์ เนื้อหาของหนังสือว่าด้วยชีวิตวัยเยาว์ และวัยหนุ่มของฮิตเลอร์ รวมทั้งสงครามโลกครั้งที่ ๑ และความพ่ายแพ้ของเยอรมนีที่ถูกจ้วงแหวงเบื้องหลังจนล่มสลายใน ค.ศ. ๑๙๑๘ เนื้อหาส่วนใหญ่เน้นเรื่องเชื้อชาติโดยชี้ให้เห็นว่าอารยันเป็นชนชาติอัจฉริยะและยิวเป็นกาฝาก รัฐมีหน้าที่ปกป้องและรักษาเชื้อชาติที่ดีที่สุดไว้เพื่อชาติพันธุ์นั้นจะปกครองโลกในอนาคต ขณะเดียวกันก็ประกาศจุดมุ่งหมายของเยอรมนีในการแสวงหาที่อยู่อาศัยทางตะวันออกโดยแย่งชิงดินแดนจากพวกสลาวและพวกลัทธิมากซ์รัสเซีย รวมทั้งการแก้แค้นฝรั่งเศส ไมน์คัมพ์ฟเล่มแรกหนาประมาณ ๔๐๐ หน้า และจำหน่ายเล่มละ ๑๒ มาร์ค (๓ ดอลลาร์สหรัฐ) ซึ่งราคาสูงกว่าหนังสือทั่วไปในขณะนั้น ๒ เท่า อัมน์ม ผู้จัดการด้านสิ่งพิมพ์พรรคนาซีอ้างว่าหนังสือขายได้ ๒๓,๐๐๐ เล่มในปีแรกและยอดจำหน่ายเพิ่ม

สูงขึ้นอีกในปีถัดไป แต่ในแวดวงผู้ที่ต่อต้านนาซีต่างปฏิเสธที่จะยอมรับการกล่าวอ้างดังกล่าว หลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ มีการค้นพบหลักฐานจากสำนักพิมพ์ของพรรคนาซีว่า ยอดจำหน่ายไมน์คัมพ์ฟ ใน ค.ศ. ๑๙๒๕ มีเพียง ๙,๔๗๓ เล่มเท่านั้น และในช่วง ๓ ปีต่อมายอดขายก็ลดจำนวนลง กล่าวคือ ใน ค.ศ. ๑๙๒๖ จำหน่ายได้ ๖,๙๑๓ เล่ม ค.ศ. ๑๙๒๗ ๕,๖๐๗ เล่ม และใน ค.ศ. ๑๙๒๘ ๓,๐๑๕ เล่ม^๔

เมื่อฮิตเลอร์ถูกปล่อยตัวใน ค.ศ. ๑๙๒๔ เขากลับไปใช้ชีวิตอย่างสงบที่เมืองแบร์ชเทสกาเดิน (Berchtesgaden) ในบริเวณเทือกเขาแอลป์-บาวาเรียเพื่อคอยเวลาพันทกำหนดการลงโทษเนื่องจากเขาถูกห้ามไม่ให้ดำเนินกิจกรรมทางการเมืองในที่สาธารณะจนถึง ค.ศ. ๑๙๒๘ ฮิตเลอร์ใช้เวลาส่วนใหญ่กับการเขียนไมน์คัมพ์ฟเล่ม ๒ ซึ่งเขียนเสร็จใน ค.ศ. ๑๙๒๖ และพิมพ์จำหน่ายในปีเดียวกันโดยสำนักพิมพ์เดิมหนังสือซึ่งใช้ชื่อว่า **Die Nationalsozialistische Bewegung (The National Socialist Movement)** มีเนื้อหาว่าด้วยแนวความคิดทางการเมืองของพรรคนาซีและแนวทางปฏิบัติซึ่งใช้วิธีการเหี้ยมโหดเพื่อให้ได้อำนาจและเพื่อควบคุมการปกครอง รวมทั้งแนวทางการสร้างชาติอารยันที่ยิ่งใหญ่ด้วยการเน้นการขยายดินแดนในภาคพื้นทวีปยุโรป ชาวเยอรมันทั่วไปไม่ได้สนใจหนังสือไมน์คัมพ์ฟทั้ง ๒ เล่มมากนัก

เพราะเห็นว่ามีเนื้อหาสับสนและยากแก่การเข้าใจ

ใน ค.ศ. ๑๙๒๙ มีการนำไมน์-คัมพ์ฟมารวมพิมพ์เป็นเล่มเดียวกันและทำรูปเล่มขนาดคัมภีร์ไบเบิลฉบับประชาชน จำหน่ายราคาถูกละ ๘ มาร์ค เพื่อให้แพร่หลายในวงกว้างซึ่งก็ประสบความสำเร็จพอควร เพราะขายได้กว่า ๕๐,๐๐๐ เล่ม ใน ค.ศ. ๑๙๓๐ และ ๙๐,๐๐๐ เล่ม ใน ค.ศ. ๑๙๓๒ เมื่อฮิตเลอร์ก้าวสู่อำนาจทางการเมืองในเดือนมกราคม ค.ศ. ๑๙๓๓ เขาสั่งให้พิมพ์ไมน์คัมพ์ฟ ๑,๐๐๐,๐๐๐ เล่มเพื่อปกปักรักษาชื่อเสียงของพรรคนาซี และในเวลาอันสั้นก็เป็นหนังสือขายดีที่มียอดจำหน่ายเกือบเท่าคัมภีร์ไบเบิล สมาชิกพรรคนาซีและข้าราชการทุกคนต้องมีหนังสือคนละ ๑ เล่ม และชาวเยอรมันถูกโน้มน้าวบังคับให้ใช้ไมน์คัมพ์ฟเป็นของขวัญในวันเกิดรวมทั้งในโอกาสต่าง ๆ โรงเรียนและมหาวิทยาลัยเกือบทุกแห่งต้องให้หนังสือไมน์คัมพ์ฟแก่ผู้ที่สำเร็จการศึกษาคนละเล่ม ในกลาง ค.ศ. ๑๙๓๓ มีการออกกฎหมายบังคับให้ทุกเทศบาลในเยอรมนีให้ไมน์คัมพ์ฟแก่คู่สมรสเป็นสมบัติของครอบครัวอย่างน้อย ๑ เล่ม^๕ ก่อนเกิดสงครามโลกครั้งที่ ๒ ใน ค.ศ. ๑๙๓๙ หนังสือจำหน่ายได้ถึง ๕.๒ ล้านเล่มและฉบับย่อของหนังสือถูกถ่ายถอดเป็นภาษายุโรปต่าง ๆ ๑๖ ภาษา ใน ค.ศ. ๑๙๔๐ เมื่อเยอรมนียึดครองประเทศต่าง ๆ ในยุโรปได้เกือบหมดยกเว้นเกาะ

อังกฤษ ไมน์คัมพ์ฟจำหน่ายได้ถึง ๖ ล้านเล่มในเยอรมนี^๖ รายได้จากการจำหน่ายหนังสือทำให้ฮิตเลอร์มีฐานะมั่งคั่ง ไมน์คัมพ์ฟจึงกลายเป็นคัมภีร์ทางการเมืองของพรรคนาซีและเป็นพิมพ์เขียวของการสร้างจักรวรรดิไรช์ที่ ๓ ใน ค.ศ. ๑๙๔๒ ฮิตเลอร์อธิบายความเป็นมาของหนังสือไมน์คัมพ์ฟแก่เหล่านายทหารเยอรมันว่าหากเขาไม่ถูกจำคุกก็คงจะไม่มีหนังสือเล่มนี้ สารของหนังสือมาจากประสบการณ์ชีวิตที่สรุปแนวความคิดหลักทางการเมืองทั้งหมดของเขา เมื่อเยอรมนีกำลังจะพราชัยในสงคราม ใน ค.ศ. ๑๙๔๕ ไมน์คัมพ์ฟมียอดจำหน่ายทั้งในสหรัฐอเมริกาและยุโรป จำนวนเกือบ ๑๐ ล้านเล่ม

แม้ไมน์คัมพ์ฟจะมียอดจำหน่ายสูง แต่ชาวเยอรมันส่วนใหญ่โดยเฉพาะสมาชิกพรรคนาซีต่างยอมรับอย่างลับ ๆ ในหมู่เพื่อนฝูงและญาติมิตรที่ใกล้ชิดว่าอ่านไมน์คัมพ์ฟฉบับรวมเล่มซึ่งหนาประมาณ ๗๘๐ หน้าไม่จบเล่ม แกนนำสมาชิกพรรคนาซีคนสำคัญก็แทบจะไม่เคยเปิดหนังสือไมน์คัมพ์ฟเลยเพราะพวกเขาอ้างว่ารู้จักท่านผู้นำและแนวความคิดของฮิตเลอร์อย่างดี ส่วนไมน์คัมพ์ฟที่เผยแพร่ นอกเยอรมนีก็ไม่เป็นที่สนใจกันมากนักทั้งเป็นฉบับย่อซึ่งเนื้อหาสำคัญหลายส่วนถูกตัดออกเพราะระบบกฎหมายลัทธิระหว่างประเทศเปิดโอกาสให้ฮิตเลอร์ใช้เป็นข้ออ้างในการไม่อนุญาตให้แปลต้นฉบับ

ที่สมบูรณ์^๗

แนวความคิดหลักในไมน์คัมพ์ฟ

แนวความคิดหลักที่ฮิตเลอร์เน้นในหนังสือคือเรื่องเชื้อชาติและความเหนือกว่าของเชื้อชาติที่ได้ชื่อว่าเป็นชนชาติปกครอง (master race) ฮิตเลอร์ได้รับอิทธิพลทางความคิดเกี่ยวกับความไม่เสมอภาคของคนเชื้อชาติต่าง ๆ และความบริสุทธิ์และยิ่งใหญ่ของคนเชื้อสายเยอรมันซึ่งเป็นเผ่าอารยัน ตลอดจนการรวมคนเชื้อสายเยอรมัน (Pan-Germanism) เข้าเป็นประเทศเดียวมาจากนักคิดและปัญญาชนคนสำคัญทั้งที่เป็นชาวเยอรมันและชาวต่างชาติ เขาประมวลความคิดของโซแซฟ กงต์ เดอโกบีน (Joseph Comte de Gobineau) นักทฤษฎีด้านเชื้อชาติชาวฝรั่งเศสที่กล่าวถึงความบริสุทธิ์ของเชื้อชาติและเห็นว่าชนชาติผิวขาวเหนือกว่าชนชาติอื่น ๆ ทุกด้าน ไฮน์ริช ไทริทซ์เชค (Heinrich Treitschke) ศาสตราจารย์สาขาประวัติศาสตร์ที่เชิดชูความยิ่งใหญ่ของรัชชาติ และความจำเป็นของการขยายดินแดนและเชิดชูความเหนือกว่าของรัฐ ริชาร์ด วากเนอร์ (Richard Wagner) วาทยกรชาวเยอรมันที่กล่าวถึงตำนานและวีรกรรมของชาวเยอรมันในการสร้างวัฒนธรรมชาติ คาร์ล ลือเกอร์ (Karl Lueger) ผู้นำพรรคสังคมนิยมที่เสนอความคิดต่อต้านยิวและยกย่องคนเชื้อสายเยอรมันที่เป็นคริสเตียน

ตลอดจนคาร์ล เฮาส์โฮเฟอร์ (Karl Haushofer) ศาสตราจารย์สาขาภูมิรัฐศาสตร์ที่เสนอความคิดเกี่ยวกับการขยายดินแดนไปทางตะวันออกเพื่อสร้างถิ่นฐานให้แก่ชุมชนและเพื่อความเป็นเอกภาพของชนชาติเดียวกัน และชาลส์ ดาร์วิน (Charles Darwin) นักชีววิทยาและนักวิทยาศาสตร์ชาวอังกฤษที่เสนอแนวความคิดของทฤษฎีวิวัฒนาการและการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดของสายพันธุ์ที่แข็งแกร่งและดีที่สุด เป็นต้นแนวความคิดหลักที่ฮิตเลอร์เน้นครั้งแล้วครั้งเล่าในหนังสือคือเรื่องเชื้อชาติ ความบริสุทธิ์ของเชื้อชาติและความเหนือกว่าของเชื้อชาติ

ฮิตเลอร์แบ่งมนุษยชาติออกเป็น ๓ ประเภท ประเภทแรกคือผู้สร้างวัฒนธรรม (Kulturbegründer) ได้แก่เชื้อชาติอารยันหรือนอร์ดิกกับพวกอเมริกันเหนือ ชนชาติอารยันมีลักษณะโดดเด่นคือ ผิวสีอ่อน ผมสีทอง และนัยน์ตาสีฟ้า และเป็นชนชาติปกครอง (master race) ประเภทที่ ๒ คือผู้ที่สืบทอดวัฒนธรรม (Kulturträger) คือ ญี่ปุ่น และเชื้อชาติตะวันออกอื่น ๆ ที่รับอารยธรรมของพวกอารยัน ประเภทสุดท้ายคือ ผู้ทำลายวัฒนธรรม (Kulturzerstörer) คือ พวกยิวและนิโกร ฮิตเลอร์เห็นว่าชนชาติเยอรมันหรืออารยันซึ่งเป็นเผ่าพันธุ์ที่แข็งแกร่งที่สุดในโลกต้องทำหน้าที่ปกครองชนชาติอื่น ๆ ที่ด้อยกว่า เป็นหน้าที่และสิทธิอันชอบธรรมของพวกอารยันที่จะปกครอง

กดขี่ข่มเหงและกำจัดเชื้อชาติด้อยอื่น ๆ เพื่อปกป้องเผ่าพันธุ์ของตน^{๑๔} สงครามคือการแสดงออกในพลังและอำนาจของชนชาติอารยันเพื่อชี้ให้เห็นความเหนือกว่าของเผ่าพันธุ์และเพื่อรักษาชาติพันธุ์ที่บริสุทธิ์ให้ดำรงอยู่และเพื่อปกครองโลก

ฮิตเลอร์เชื่ออย่างฝังใจว่าพวกยิวมีส่วนรับผิดชอบต่อทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาไม่ชอบและเกลียดชังซึ่งรวมทั้งเรื่องศิลปะร่วมสมัย สิ่งลามกอนาจาร เชื้อซิฟิลิสและโสเภณี เป็นต้น ในไมน์แคมพ์ฮิตเลอร์ชี้ให้เห็นว่ายิวเป็นพวกสันหลังยาวและไร้ค่าอีกทั้งไม่มีวัฒนธรรม หนุมยิวผมดำซึ่งดวงตาฉายประกายของปีศาจร้ายก็มักคอยข่มเฝ้าผู้หญิงอารยันที่ไร้เดียงสาเพื่อหาจังหวะและโอกาสที่จะผสมเชื้อร้ายเข้าไปในสายเลือดเพื่อทำให้เป็นสายพันธุ์ที่ต่ำต้อยโดยมีจุดมุ่งหมายทำลายอารยธรรมและการเมืองของชาวอารยันให้ต่ำลงเพื่อสืบสายพันธุ์ตนเข้าแทนที่ ยิวจึงเป็นกาฝากที่เกาะติดร่างของผู้อื่นและพยายามสร้างอาณาจักรในรูปแบบของชุมชนทางศาสนาขึ้นในรัฐที่ตนอาศัยอยู่เพราะการป้องกันตัวของพวกยิวคือการติดต่อสร้างความสัมพันธ์กับผู้ที่ฉลาดกว่าเพื่อฉกฉวยวัฒนธรรมของผู้อื่นมาเป็นของตนเอง นอกจากนี้ ยิวยังนำพวกนิโกรหรือผิวสีมายังลุ่มแม่น้ำไรน์เพื่อมุ่งทำลายชาวเยอรมันด้วย ยิวเป็นเสมือนหนูที่นำเชื้อโรคไปเผยแพร่ตามที่ต่าง ๆ

ในไมน์แคมพ์ฮิตเลอร์กล่าวหา

ยิวว่ามีส่วนจ้วงแทงอยู่เบื้องหลังซึ่งทำให้เยอรมนีพ่ายแพ้ในสงครามโลกครั้งที่ ๑ เขาอ้างว่าพลเมืองยิวร้อยละ ๑ กำลังเข้ายึดครองเยอรมนีอย่างค่อยเป็นค่อยไปโดยเข้าควบคุมธุรกิจอุตสาหกรรมชั้นนำและหนังสือพิมพ์รายวันหลายฉบับทั้งยังคุมเสียงข้างมากในพรรคการเมืองใหญ่ ๆ เช่น พรรคประชาธิปไตยสังคมนิยมเยอรมันหรือพรรคเอสพีดี (German Social Democratic Party - SPD)^{๑๕} การควบคุมทางสังคมและการมีบทบาททางการเมืองของยิวดังกล่าวคือความหายนะของเยอรมนีเพราะประเทศกำลังถูกปกครองด้วยคนโง่และยิว ๑๐๐ คน ยังไม่อาจเปรียบเทียบกับความเฉลียวฉลาดของคนเยอรมัน ๑ คนได้ ฮิตเลอร์เห็นว่ายิวคบคิดกับพวกคอมมิวนิสต์เพื่อยึดครองโลกและพยายามทำให้ชาวอารยันต้องกลายเป็นทาส เขาสนับสนุนความคิดของฟอร์ดที่ว่าร้อยละ ๗๕ ของพวกคอมมิวนิสต์เป็นยิวและยิวมีแผนยึดครองและควบคุมโลกทางเศรษฐกิจและการเงิน ฮิตเลอร์เชื่อว่ายิวกับพวกคอมมิวนิสต์ที่เชื่อมั่นในลัทธิมากซ์ (Marxism) ร่วมมือกันจนมีชัยชนะในรัสเซียและกำลังขยายอำนาจคุกคามดินแดนส่วนที่เหลือของยุโรป การก่อการปฏิวัติของคอมมิวนิสต์คือแผนปฏิบัติการล้างแค้นของยิวที่พยายามปกปิดความต่ำต้อยของตน ชัยชนะของพวกยิวคือความหายนะและจุดจบของมนุษยชาติ ผู้คนที่มิเชื่อชาติบริสุทธิ์ต้องไม่ยอมอยู่ใต้

อำนาจของยิว ดังนั้น จิตวิญญาณของเยอรมันจะ “เกิดขึ้นใหม่” ได้ หากพลเมืองเยอรมันสามารถรักษาสายเลือดบริสุทธิ์ไว้ เยอรมนีจึงจำเป็นต้องสร้าง “รัฐทิวทอนิกของชาติเยอรมัน” (Teutonic State of the German Nation) ขึ้นด้วยการกวาดล้างทั้งยิวและคอมมิวนิสต์ให้สิ้นซากและชัยชนะในการต่อสู้เพื่อกำจัดพวกมนุษยแต่ละครั้งจะนำไปสู่ชัยชนะในบั้นปลายซึ่งทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกจะงดงามและดีขึ้น^{๒๐}

ไมน์คัมพ์ฟี่เรียกร้องการสร้างรัฐชาติอารยันที่บริสุทธิ์ด้วยการเสนอแนะวิธีการกำจัดเชื้อชาติด้วยด้วยการใช้แก๊สพิษสังหาร แนวความคิดดังกล่าวได้นำไปสู่การสร้างห้องรมแก๊สในค่ายกักกัน (Concentration Camp) ในเวลาต่อมาและเป็นที่มาของนโยบายการแก้ปัญหาชาวยิวครั้งสุดท้าย (Final Solution) ใน ค.ศ. ๑๙๔๑ ซึ่งทำให้เกิดการจับกุมและกวาดล้างชาวยิวทั้งในเยอรมนีและในประเทศที่ตกอยู่ใต้การยึดครองของเยอรมนี ประมาณว่าระหว่าง ค.ศ. ๑๙๔๑-๑๙๔๕ ชาวยิวทั่วยุโรป เกือบ ๖,๐๐๐,๐๐๐ คน ถูกฆาตกรรมและสังหารอย่างเหี้ยมโหด นอกจากนี้ แนวความคิดการสร้างความเป็นบริสุทธิ์ของเชื้อชาติได้ทำให้ขบวนการต่อต้านยิว (Anti-Semitism) มีบทบาทสำคัญขึ้นในสังคมเยอรมันและมีส่วนให้ไฮน์ริช ฮิมม์เลอร์ (Heinrich Himmler)^{๒๑} ผู้นำอันดับสองของพรรคนาซีคิดโครงการคัดสรร “ฟ้อและแม่

พันธุ์” เพื่อผลิตเด็กอารยันที่สมบูรณ์แบบขึ้นเป็น “ชนชั้นปกครอง” ตลอดจนมีการจัดตั้งสถาบันที่เรียกว่า “น้ำพุแห่งชีวิต” (Lebensborn-Fountain of Life) ขึ้นในเวลาต่อมารวม ๑๒ แห่ง เพื่อดูแลและเป็นที่พักของผู้หญิงอารยันอายุระหว่าง ๑๕-๒๑ ปีที่เข้าร่วมโครงการเป็นแม่พันธุ์ด้วยโดยสตรีและเด็กสาวอารยันที่สุขภาพแข็งแรงและสมบูรณ์จะมีเพศสัมพันธ์กับทหารเอสเอสที่มีคุณสมบัติเป็นอารยันเพื่อให้กำเนิดเด็ก “อารยัน” ที่สมบูรณ์แบบ

ในการสร้างรัฐที่บริสุทธิ์ให้สำเร็จนั้นต้องอาศัยผู้นำที่มีความสามารถ อุดมคติ และมีความรับผิดชอบสูง ไมน์คัมพ์ฟี่ได้เน้นบทบาทและหน้าที่ของผู้นำที่มีจิตสำนึกต่อประชาชน และเป็นผู้นำที่ได้รับการ “เลือกสรร” จากพระเป็นเจ้าให้มีบารมีเหนือคนอื่น ๆ ผู้นำจึงต้องมีอำนาจสูงสุดและมีหน้าที่รับผิดชอบต่อประชาชน ทั้งเจตนาธรรมของผู้นำซึ่งสอดคล้องกับเจตนาธรรมของคนทั้งชาติสามารถแสดงออกได้ด้วยประการลงประชามติ ประชาชนคือที่มาแห่งอำนาจของผู้นำหรือฟือเรอร์ (Führer) และผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาของผู้นำจำนวนหนึ่งที่ทำหน้าที่บริหารควบคุมกลไกสำคัญของรัฐคือตัวเชื่อมระหว่างฟือเรอร์กับประชาชน ฮิตเลอร์กล่าวว่า การจะได้มาซึ่งผู้นำที่ยิ่งใหญ่ในการเลือกตั้งทั่วไปนั้นยากยิ่งกว่าการงมเข็มในมหาสมุทรเสียอีก ดังนั้น หลักการเป็นผู้นำ (Führerprinzip - leadership

principle) จึงต้องเน้นย้ำให้ประชาชนตระหนักและซึมซับอยู่ตลอดเวลาจนเชื่อมั่นโดยไม่มีข้อแม้ว่าผู้นำคือผู้มีอำนาจสูงสุดเฉกเช่นพระเป็นเจ้า^{๒๒} ขณะเดียวกันต้องโฆษณาประชาสัมพันธ์สร้างภาพผู้นำในรูปลักษณะต่าง ๆ ที่มีความโดดเด่น เก่งฉลาดและเอื้ออาทรต่อประชาชนที่มีความยิ่งใหญ่กว่าชีวิตจริง

ไมน์คัมพ์ฟี่ยังเสนอความคิดว่าด้วยรูปแบบประชาธิปไตยของเยอรมนีโดยประชาชนเลือกผู้นำอย่างอิสระ และการปกครองต้องเป็นไปตามลำดับชั้น เช่น สายบังคับบัญชาในกองทัพและมีผู้นำเพียงคนเดียวที่ตัดสินใจสั่งการสำหรับคนทั้งหมด สิทธิและหน้าที่ของปัจเจกชนต้องขึ้นต่อความคิดเห็นส่วนรวม รัฐเป็นเครื่องมือแห่งอำนาจที่จะนำมาซึ่งคุณภาพชีวิต ซึ่งหมายถึงการมีระเบียบวินัย มีความเสียสละ และมีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน หน้าที่และความรับผิดชอบของรัฐมี ๗ ข้อ คือ ต้องให้ “เชื้อชาติ” เป็นหลัก นโยบายสำคัญ ต้องสร้างรัฐชาติที่บริสุทธิ์ ต้องคุมกำเนิดพลเมืองที่อ่อนแอและที่เป็นโรคพันธุกรรม ต้องส่งเสริมการกีฬาในหมู่เยาวชนเพื่อให้มีความแข็งแรงเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับชาติพันธุ์ใหม่ ต้องให้กองทัพเป็นสถาบันการศึกษาที่สำคัญที่สุด ต้องเน้นการศึกษาอบรมเรื่อง “ความรู้ด้านเชื้อชาติ” ในโรงเรียน และต้องปลูกฝังความรักชาติและความภาคภูมิใจในชาติในหมู่ประชาชน รัฐ

เป็นเพียงวิธีการและเครื่องมือที่จะนำไปสู่จุดมุ่งหมายของการเป็นรัฐชาติอารยันที่บริสุทธิ์ แนวความคิดการสร้างรัฐชาติที่บริสุทธิ์ดังกล่าวจึงเป็นจุดเริ่มต้นของการวางนโยบายคัดเลือกลายพันธุ์ประชากรเพื่อกำจัด “มลพิษทางเชื้อชาติ” (Racial pollution) ของพรรคนาซีในเวลาต่อมา

แนวคิดหลักสำคัญอีกประการหนึ่งในไมน์คัมพ์ฟท์ที่ฮิตเลอร์เน้นคือการขยายดินแดนไปทางตะวันออก (Lebensraum - Living space) เยอรมนีซึ่งมีพื้นที่แออัดจะเป็นชาติยิ่งใหญ่ได้หากได้ครอบครองพื้นที่อันกว้างใหญ่ทางตะวันออกของยุโรป จึงเป็นสิทธิและหน้าที่อันชอบธรรมของชาติอารยันในการแย่งชิงดินแดนของชนชาติสลาฟ กวาดล้างและขับไล่พวกสลาฟ โปแลนด์ และเช็กออกไปจากดินแดนทางตะวันออกเพื่อให้ชาวเยอรมันเข้าไปตั้งถิ่นฐานแทน ฮิตเลอร์ชี้ประเด็นว่าการแสวงหาอาณานิคมของเยอรมนีในแอฟริกาเป็นสิ่งที่ไม่ดีพลาด เยอรมนีต้องขยายดินแดนเข้าไปในยุโรป โชคชะตาได้เข้าข้างเยอรมนีเพราะได้หยิบยื่นรัสเซียให้แก่พวกยิวบอลเชวิค จักรวรรดิรัสเซียอันยิ่งใหญ่ในเงื้อมมือของพวกยิวกำลังสุงสิงอมเพราะการสิ้นสุดอำนาจการปกครองของยิวในรัสเซียหมายถึงการสูญสลายสถานะความเป็นรัฐของรัสเซียและการเปิดทางไปสู่ตะวันออก เยอรมนีสามารถมีชัยชนะต่อรัสเซียที่กำลังจะล่มสลาย

ได้โดยง่ายเพราะจะสูญเสียเลือดเนื้อของชาวเยอรมันไม่มากนัก แนวทางการสร้างชาติของเยอรมนีคือการรวมชนชาติเยอรมันทั้งหมดในดินแดนทางตะวันออกเข้าเป็นหนึ่งเดียวในจักรวรรดิไรค์ซึ่งหมายถึงการผนวกออสเตรียเข้ากับเยอรมนี (Anschluss) การยึดครองซูดเตนแลนด์ (Sudetenland) ทางตอนเหนือของเชโกสโลวาเกียและดินแดนทางตะวันตกของโปแลนด์ ซึ่งรวมทั้งเมืองท่าดานซิก (Danzig) หรือกดานสก์ (Gdansk) บนปากแม่น้ำวิสตุลา (Vistula) ด้วยการสร้างดินแดนเยอรมนีใหญ่ (Great German) ดังกล่าวคือขั้นตอนแรกของการสร้างรัฐชาติอารยันที่ยิ่งใหญ่^{๒๔}

ฮิตเลอร์เห็นว่าการจะครอบครองรัสเซียได้จำเป็นต้องสร้างพันธมิตรกับญี่ปุ่นเพื่อให้รัสเซียเผชิญศึกสองด้านในกรณีเกิดสงคราม เยอรมนีจะรุกเข้ายึดครองดินแดนส่วนยุโรปของรัสเซียและญี่ปุ่นเข้าครอบครองดินแดนชายฝั่งทะเล มองโกเลียและพื้นที่ส่วนใหญ่ของไซบีเรีย ในการขยายอำนาจเข้ายึดครองรัสเซีย เยอรมนียังจำเป็นต้องเสริมสร้างความแข็งแกร่งทางทหารในแนวรบด้านตะวันตกด้วยการสร้างพันธมิตรกับอังกฤษและอิตาลีเพื่อกำจัดฝรั่งเศสเพราะฝรั่งเศสเป็นศัตรูหลักของเยอรมนีและเป็นแหล่งพักพิงของพวกยิวต่างชาติ ไมน์คัมพ์ฟท์จึงวางกรอบของนโยบายต่างประเทศและจุดมุ่งหมายของสงครามให้แก่เยอรมนีเพราะสงครามคือการต่อสู้ของชาติพันธุ์ที่

แข็งแกร่งเพื่อความอยู่รอดและเพื่อเพิ่มจำนวนประชากร รวมทั้งการขยายเขตแดนเพื่อให้บรรลุถึงจุดมุ่งหมายของการต่อสู้เพื่อดำรงอยู่และเพื่อปกครองโลก

แนวความคิดสำคัญอีกประการหนึ่งที่ไมน์คัมพ์ฟท์เสนอคือเรื่องการเมืองมหาชนเชื่อซึ่งมีเนื้อหา ๒ บทของหนังสือ ฮิตเลอร์ศึกษารูปแบบและวิธีการโฆษณาปลุกกระตมของพวกลัทธิมากซ์ ศาสนจักรนิกายคาทอลิก การโฆษณาชวนเชื่อของอังกฤษในสงครามโลกครั้งที่ ๑ การโฆษณาประชาสัมพันธ์ของสหรัฐอเมริกา ตลอดจนแนวคิดจิตวิทยาของซิกมุนด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) เขาอธิบายเทคนิคและกลวิธีการโฆษณาปลุกกระตมเพื่อดึงอารมณ์และจิตใจของมวลชนให้คล้อยตามความคิดเห็นที่ชี้นำ รวมทั้งการให้มวลชนมีส่วนร่วมทางความคิดที่ชี้นำด้วยการเข้าเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมหรือการแสดงที่มีสีสันอันน่าตื่นเต้นมหัศจรรย์ และงดงามตระการตาตลอดจนการชุมนุมเดินขบวนที่ยิ่งใหญ่ต่าง ๆ เป็นต้น ฮิตเลอร์กล่าวว่าการโฆษณาชวนเชื่อแม้แต่สวรรค์ก็เปรียบเป็นนรกสำหรับคนบางคน และชีวิตที่รันทดที่สุดก็จะเป็นเหมือนสวรรค์ กลุ่มคนมีลักษณะคล้ายผู้หญิงที่ต้องการให้มีคนควบคุม หัวใจของการโฆษณาชวนเชื่อคือการเข้าถึงจิตใจผู้ฟังด้วยการหลอกลวงทางจิตวิทยาด้วยการ “โกหกคำโต” (big lies) เพื่อให้เชื่อ ให้ทุกคนเชื่อว่าคำ

โกหกคือความจริงเพราะมวลชนจะไม่สงสัยเรื่องการโกหกใหญ่ ๆ ยิ่งโกหกมากเท่าไรคนก็จะยิ่งเชื่อมากขึ้นเท่านั้น เนื่องจากเห็นว่าเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้หากใครจะโกหกได้มากขนาดนั้น ฮิตเลอร์เห็นว่าความสำเร็จของการโฆษณาชวนเชื่อ คือการควบคุมสื่อทั้งหนังสือพิมพ์ วิทยุ และภาพยนตร์เพื่อเอาชนะใจและความคิดของประชาชน ต้องรณรงค์นำเสนออุดมการณ์ประชาชาติ ทำให้ประชาชนเชื่อว่าพวกเขาจะได้ประโยชน์อะไรจากการอุทิศตนให้แก่สังคมและต้องสร้างสถานการณ์แล้ว โหมโฆษณาไปในทิศทางที่ต้องการตลอดจนการย้ำแล้วย้ำอีกไม่จบสิ้น โดยจะเปลี่ยนแปลงรูปแบบของเรื่องเท่านั้นเพื่อให้เป็นที่สนใจของคนอยู่เสมอ แต่เรื่องนั้น ๆ ต้องย้ำต่อไปเรื่อย ๆ^{๕๔} การโหมโฆษณาอย่างเบ็ดเสร็จที่ผสมผสานการมดเท็จ การหลอกลวงทางจิตวิทยาและความลึกลับ รวมทั้งการแสดงออกและมีส่วนร่วมคือการเอาชนะใจและความคิดของมวลชน ไมน์คัมพ์ฟ์ปลุกเร้าอารมณ์ของชาวเยอรมันให้เชื่อมั่นในผู้นำ การแยกแยะศัตรูและดำเนินการกวาดล้างยิวรวมทั้งการติดตามผู้นำเพื่อก้าวไปสู่ความยิ่งใหญ่

ในส่วนที่เกี่ยวกับชีวิตของฮิตเลอร์นั้น ไมน์คัมพ์ฟ์ไม่ได้ให้ข้อมูลที่ถูกต้องเท่าใดนักเพราะหนังสือต้องการสร้างภาพลักษณ์ของฮิตเลอร์ในแง่ดีโดยสะท้อนเรื่องราวการต่อสู้ที่มีจุดมุ่งหมายของเขาเพื่อสร้างความ

ยิ่งใหญ่แก่เยอรมนี รายละเอียดหลายตอนในหนังสือไม่ตรงกับข้อเท็จจริง เช่น บิดาเป็นคนดูและเข้มงวดทั้งมักบังคับและเขียนตีบุตรให้ปฏิบัติตามคำสั่งสอน แต่ฮิตเลอร์กลับให้ภาพบิดาเป็นคนที่เอาใจใส่ดูแลบุตรและคอยชี้แนะแนวทางการดำเนินชีวิตที่ถูกต้องเพื่อให้บุตรมีชีวิตที่ดีงาม หรือในช่วงที่ฮิตเลอร์ใช้ชีวิตอย่างสุขสำราญในกรุงเวียนนา ฮิตเลอร์กลับกล่าวว่าเขาทำงานอาบเหงื่อต่างน้ำด้วยการเป็นกรรมกร เป็นต้น นอกจากนี้หนังสือยังเสนอเรื่องราวอีกประการอื่น ๆ ที่บิดาเป็นเกี่ยวกับฮิตเลอร์เพื่อสร้างภาพเขาให้เป็นผู้ที่เสียสละและต่อสู้เพื่อเยอรมนี หนังสือได้กล่าวถึงปัญหาทางเศรษฐกิจด้วย แต่ก็ไม่กระจ่างชัดและเป็นภาพรวมกว้าง ๆ

ไมน์คัมพ์ฟ์นอกประเทศ

ใน ค.ศ. ๑๙๓๓ ไมน์คัมพ์ฟ์ฉบับแปลภาษาอังกฤษโดยราล์ฟ แมนไฮม์ (Ralph Manheim) พิมพ์เผยแพร่ที่สหรัฐอเมริกาโดยสำนักพิมพ์โฮตันมิฟฟลินแอนด์คัมพานี (Houghton Mifflin and Company) ณ เมืองบอสตัน ยอดจำหน่ายค่อนข้างดีแต่ในเวลาอันสั้นหนังสือก็เริ่มถูกวิพากษ์โจมตี ออทโท โทลิชชัส (Otto Tolischus) นักประวัติศาสตร์ชาวเยอรมันสัญชาติอเมริกันเขียนสรุปวิจารณ์ไมน์คัมพ์ฟ์ในหนังสือพิมพ์ **New York Times** ว่าเป็นหนังสือที่ผสมผสานระหว่างอัตชีวประวัติร้อยละ ๑๐ แนว

ความคิดทางการเมืองร้อยละ ๙๐ และอธิบายเทคนิคของการโฆษณาชวนเชื่อร้อยละ ๑๐๐^{๕๕} ในปีเดียวกันนั้นหนังสือพิมพ์ **American Hebrew Jewish Tribune** เรียกร้องให้งดจำหน่ายและเผยแพร่หนังสือโดยอ้างว่ามีเนื้อหาไม่เหมาะสมและมีอคติทางเชื้อชาติ ในปี่รุ่งขึ้นองค์กรการคณะกรรมการชาวยิวอเมริกัน (American Jewish Committee) ก็รณรงค์ให้กวาดล้างหนังสือ และกลุ่มปัญญาชนชาวยิวที่มีบทบาทในสังคมอเมริกันก็ทำจดหมายเปิดผนึกถึงประธานาธิบดีแฟรงกลิน ดี. รูสเวลต์ (Franklin D. Roosevelt) และสื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ เรียกร้องให้ห้ามจำหน่ายและเผยแพร่ไมน์คัมพ์ฟ์ต่อสาธารณชน แต่การเคลื่อนไหวทางความคิดดังกล่าวประสบความล้มเหลว ในช่วงเวลาใกล้เคียงกันในยุโรป เชโกสโลวะเกียและโปแลนด์ก็ห้ามเผยแพร่หนังสือไมน์คัมพ์ฟ์ด้วย

แม้ไมน์คัมพ์ฟ์จะเปิดเผยความคิดและเจตนาของฮิตเลอร์ก่อนที่เขาจะมีบทบาทและอำนาจในเยอรมนีและก่อนที่เยอรมนีจะก่อชนวนของสงครามโลกครั้งที่ ๒ (Second World War) แต่ผู้นำของประเทศยุโรป หลายประเทศในเวลานั้นก็ไม่ได้สนใจหนังสือไมน์คัมพ์ฟ์เท่าใดนักและพยายามเพิกเฉยต่อท่าที่แข็งกร้าวของฮิตเลอร์ ส่วนหนึ่งเป็นเพราะนานาประเทศพยายามสร้างบรรยากาศของความร่วมมือเพื่อรักษาสันติภาพในยุโรป และดำเนิน

นโยบายเอาใจอักษะประเทศ (Appeasement Policy)^{๒๗} เพื่อหลีกเลี่ยงข้อพิพาทและข้อขัดแย้งระหว่างประเทศซึ่งอาจนำไปสู่สงคราม ขณะเดียวกันระบบกฎหมายลิขสิทธิ์ระหว่างประเทศก็เปิดโอกาสให้อิตเลอร์ใช้เป็นข้ออ้างในการไม่อนุญาตให้แปลต้นฉบับที่สมบูรณ์ ไม่นัดพิมพ์ฉบับแปลภาษายุโรปต่าง ๆ จึงเป็นฉบับย่อซึ่งเนื้อหาสำคัญหลายส่วนถูกตัดออก ใน ค.ศ. ๑๙๓๖ ไม่นัดพิมพ์ฉบับแปลภาษาฝรั่งเศสที่สมบูรณ์ถูกอิตเลอร์เรียกร้องค่าเสียหายจากสำนักพิมพ์ด้วยข้ออ้างละเมิดกฎหมายลิขสิทธิ์และห้ามจัดพิมพ์เผยแพร่ ไม่นัดพิมพ์ฉบับแปลภาษาอังกฤษที่อิตเลอร์เห็นชอบจะตัดเนื้อหาเกี่ยวกับแผนทำลายระบอบประชาธิปไตยรวมทั้งเรื่องแนวความคิดการโจมตีฝรั่งเศสและนโยบายการรุกรานด้วยสงครามออกเพื่อปกปิดจุดมุ่งหมายที่สำคัญของอิตเลอร์

อย่างไรก็ตาม ในช่วงก่อนเกิดสงครามโลกครั้งที่ ๒ เล็กน้อย เวียชิสลอฟ มีไซโลวิช โมโลตอฟ (Vyacheslav Michailovich Molotov) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศของสหภาพโซเวียตได้เสนอให้มีการเพิ่มกำลังด้านยุทธภัณฑ์และงบประมาณทางการทหารโดยอ้างหนังสือไม่นัดพิมพ์เป็นหลักฐานว่าเยอรมนีมีแผนจะขยายดินแดนด้วยการมุ่งโจมตีรัสเซียและรัฐบอลติก (Baltic States) ในช่วงเวลาไล่เลี่ยกันสถานเอกอัครราชทูตอังกฤษ

ประจำกรุงเบอร์ลินก็ดำเนินการถ่าย-ทอดไม่นัดพิมพ์ทั้งฉบับสมบูรณ์และฉบับย่อเป็นภาษาอังกฤษให้แก่หน่วยงานต่าง ๆ ของกระทรวงการต่างประเทศอังกฤษเพื่อใช้เป็นคู่มือศึกษาวิเคราะห์แนวนโยบายเยอรมนีอย่างระมัดระวัง เมื่ออิตเลอร์บุกโปแลนด์ใน ค.ศ. ๑๙๓๙ สำนักพิมพ์ทั้งในอังกฤษและสหรัฐอเมริกาจัดพิมพ์ฉบับแปลที่สมบูรณ์ของไม่นัดพิมพ์ออกเผยแพร่โดยไม่ขอความเห็นชอบจากอิตเลอร์และน่ายายได้ทั้งหมดบริจาคแก่การกุศล แต่หนังสือก็จำหน่ายได้ไม่มากนักยกเว้นฉบับย่อที่เผยแพร่ในรูปจุลสารได้กลายเป็นหนังสือขายดีในช่วงระหว่างสงคราม นอกจากนี้ ในช่วงที่พรรคนาซีเรืองอำนาจระหว่าง ค.ศ. ๑๙๓๔-๑๙๔๒ เนชันแนลไรค์เชิร์ช (National Reich Church) ซึ่งเป็นนิกายประจำชาติที่พรรคนาซีจัดตั้งขึ้นและกำหนดให้ใช้ไม่นัดพิมพ์แทนคัมภีร์ไบเบิลในการประกอบพิธีทางศาสนิกต่าง ๆ ทั้งสั่งห้ามการจัดพิมพ์เผยแพร่ไบเบิลและสื่อสิ่งพิมพ์ของโรงเรียนสอนศาสนาในวันอาทิตย์ทั้งหมด โบสถ์และวิหารทุกแห่งทั่วประเทศต้องอยู่ใต้การควบคุมของรัฐและให้กำจัดเครื่องหมายกางเขนและเครื่องรางทางศาสนา รวมทั้งไบเบิลออกจากโบสถ์ต่าง ๆ ทั่วประเทศ ทั้งให้ถือว่าหนังสือไม่นัดพิมพ์เป็นหนังสือศักดิ์สิทธิ์ที่สุดทางศาสนา^{๒๘}

หลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ ลิขสิทธิ์ของหนังสือไม่นัดพิมพ์เป็นของ

รัฐบาลาวเรีย ซึ่งไม่เพียงมีสิทธิในการห้ามจัดพิมพ์และเผยแพร่ไม่นัดพิมพ์ทั่วทั้งเยอรมนีเท่านั้นแต่ยังรวมถึงทุกประเทศทั่วโลกด้วย ยกเว้นสหรัฐอเมริกา กับสหราชอาณาจักร รัฐบาลาวเรีย จึงอ้างกฎหมายลิขสิทธิ์ระหว่างประเทศ ห้ามการจัดพิมพ์เผยแพร่หนังสือไม่นัดพิมพ์ในประเทศต่าง ๆ หลายประเทศในยุโรปก็ให้ความร่วมมือด้วยเป็นอย่างดีเนื่องจากเห็นว่าไม่นัดพิมพ์มีเนื้อหาต่อต้านเชื้อชาติและปลุกเร้าขบวนการต่อต้านชาวยิวที่มีอิทธิพลทางความคิดต่อขบวนการลัทธินาซีหรือนาซีใหม่ที่กำลังก่อตัวขึ้นในยุโรปภายหลังสงคราม ในเวลาต่อมามีการเรียกร้องให้ร้านขายหนังสือในอินเทอร์เน็ต เช่น Barnes and Nobles Ebay และ Amazon หยุดจำหน่ายไม่นัดพิมพ์แก่ประชาชนในประเทศของตน (ไม่นัดพิมพ์ที่เผยแพร่ในสหรัฐอเมริกาและอังกฤษคือฉบับแปลของรอล์ฟ ไมน์โฮม โดยได้ลิขสิทธิ์แปลจากอิตเลอร์ ใน ค.ศ. ๑๙๒๘)

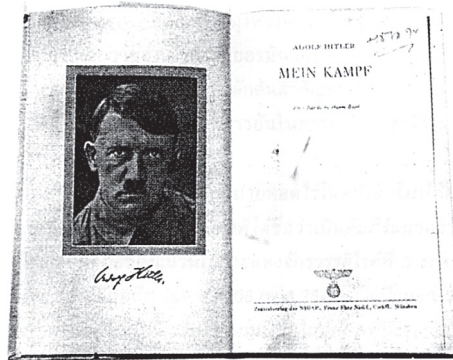
อย่างไรก็ตาม การสิ้นสุดสงครามเย็นในยุโรป ค.ศ. ๑๙๙๑ และกระแสของระบอบประชาธิปไตยที่แพร่กระจายไปทั่วดินแดนส่วนต่าง ๆ ของยุโรปและโลกทำให้ในปลายทศวรรษ ๑๙๙๐ เป็นต้นมา มีการเรียกร้องให้นำไม่นัดพิมพ์พิมพ์และเผยแพร่อีกครั้งในประเทศยุโรปต่าง ๆ ด้วยข้ออ้างสิทธิเสรีภาพการแสดงออกซึ่งความคิดเห็นในระบอบประชาธิปไตย ซึ่งรัฐบาลไม่มีอำนาจที่จะสกัดกั้นโดย

พลเมืองมีสิทธิเสรีภาพที่จะรับรู้และแสดงออกด้านความคิดเห็น ไมน์คัมพ์ฟ จึงกลายเป็นประเด็นโต้แย้งทางความคิดในหลายประเทศเกี่ยวกับเสรีภาพในระบอบประชาธิปไตย ใน ค.ศ. ๑๙๙๙ ไมน์คัมพ์ฟฉบับภาษาอาหรับซึ่งเคยเป็นหนังสือต้องห้ามก็จัดพิมพ์เผยแพร่เป็นครั้งแรกในเขตเยรูซาเลมตะวันออกและในพื้นที่ภายใต้การควบคุมของรัฐบาลปาเลสไตน์ และในช่วงเวลาอันสั้นก็เป็นหนังสือขายดีอันดับ ๖ ตั้งแต่ ค.ศ. ๒๐๐๐ เป็นต้นมา ปัญญาชน

ในประเทศยุโรปต่าง ๆ รวมทั้งในเยอรมนีก็เคลื่อนไหวเรียกร้องให้พิมพ์เผยแพร่ไมน์คัมพ์ฟอย่างเสรี ใน ค.ศ. ๒๐๐๕ กรรมสิทธิ์หนังสือไมน์คัมพ์ฟที่รัฐบาลเวียตนาจะสืบลง การเคลื่อนไหวทางความคิด เพื่อให้ทบทวนการพิมพ์เผยแพร่หนังสือไมน์คัมพ์ฟโดยเฉพาะในเยอรมนีอีกครั้งก็เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง และมีพลังมากขึ้นตามลำดับ ไมน์คัมพ์ฟได้ชื่อว่าเป็นหนังสือที่ถูกห้ามจัดพิมพ์บ่อยครั้งมากที่สุด และเป็นหนังสือสำคัญที่เขย่าโลกเล่ม

หนึ่ง นอร์มัน คัสซิน (Norman Cousins) นักวิจารณ์ชาวอังกฤษกล่าวว่า ไมน์คัมพ์ฟเป็นหนังสือที่มีอิทธิพลทางสังคมมากที่สุดในคริสต์ศตวรรษที่ ๒๐ เพราะทุก ๆ คำในหนังสือหมายถึงชีวิตที่ดับสูญ ๑๒๕ คน และทุก ๆ หน้าจำนวน ๔,๗๐๐ คน และทุก ๆ บท มีผู้คนเสียชีวิตกว่า ๑,๒๐๐,๐๐๐ คน^{๒๕} พลังและอำนาจของไมน์คัมพ์ฟอยู่ที่การเป็นหนังสือคัมภีร์ทางการเมืองของชาวเยอรมันและเป็นคู่มือของแผนนโยบายแห่งจักรวรรดิไรค์ที่ ๓ ระหว่าง ค.ศ. ๑๙๓๓-๑๙๔๕

Mein Kampf by Adolf Hitler

i. FOREWARD from Landsberg Am Lech, Fortress Prison

Volume One : A Reckoning

- I. IN THE HOUSE OF MY PARENTS
- II. YEARS OF STUDY AND SUFFERING IN VIENNA
- III. GENERAL POLITICAL CONSIDERATIONS BASED ON MY VIENNA PERIOD
- IV. MUNICH
- V. THE WORLD WAR
- VI. WAR PROPAGANDA
- VII. THE REVOLUTION
- VIII. THE BEGINNING OF MY POLITICAL ACTIVITY
- IX. THE "GERMAN WORKERS' PARTY"
- X. CAUSES OF THE COLLAPSE
- XI. NATION AND RACE
- XII. THE FIRST PERIOD OF DEVELOPMENT OF THE NATIONAL SOCIALIST GERMAN WORKERS' PARTY

Volume Two : The National Socialist Movement

- I. PHILOSOPHY AND PARTY
- II. THE STATE
- III. SUBJECTS AND CITIZENS
- IV. PERSONALITY AND THE CONCEPTION OF THE FOLKISH STATE
- V. PHILOSOPHY AND ORGANIZATION
- VI. THE STRUGGLE OF THE EARLY PERIOD - THE SIGNIFICANCE OF THE SPOKEN WORD
- VII. THE STRUGGLE WITH THE RED FRONT
- VIII. THE STRONG MAN IS MIGHTIEST ALONE
- IX. BASIC IDEAS REGARDING THE MEANING AND ORGANIZATION OF THE SA
- X. FEDERALISM AS A MASK
- XI. PROPAGANDA AND ORGANIZATION
- XII. THE TRADE-UNION QUESTION
- XIII. GERMAN ALLIANCE POLICY AFTER THE WAR
- XIV. EASTERN ORIENTATION OR EASTERN POLICY
- XV. THE RIGHT OF EMERGENCY DEFENSE

CONCLUSION

เชิงอรรถ

๑ พรรคสังคมนิยมแห่งชาติเป็นพรรคการเมืองฝ่ายขวาว้าวรุนแรงก่อตั้งขึ้นใน ค.ศ. ๑๙๑๙ โดยมีชื่อพรรคแรงงานเยอรมัน (German Workers Party) แต่ใน ค.ศ. ๑๙๒๐ เปลี่ยนชื่อเป็นพรรคนาซี หรือพรรคสังคมนิยมแห่งชาติ และมีฮิตเลอร์เป็นผู้นำ นโยบายทั่วไปของพรรคคือการต่อต้านระบอบประชาธิปไตย และสาธารณรัฐไวมาร์ และสนับสนุนแนวความคิดการสร้าง “เชื้อชาติอารยันที่บริสุทธิ์” พรรคนาซีในระยะแรกมีจำนวนสมาชิกไม่มากนักแต่หลังเหตุการณ์กบฏโรงเบียร์ ค.ศ. ๑๙๒๓ จำนวนสมาชิกเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วจาก ๗๐๐ คนเป็น ๔๕,๐๐๐ คน ใน ค.ศ. ๑๙๒๖ และเพิ่มจำนวนมากขึ้นในแต่ละปี ในปลาย ค.ศ. ๑๙๓๒ มีสมาชิก ๘๕๐,๐๐๐ คน และหลังฮิตเลอร์ก้าวสู่อำนาจระหว่าง ค.ศ. ๑๙๓๘-๑๙๔๕ มีสมาชิกกว่า ๘ ล้านคน

๒ จักรวรรดิไรค์ที่ ๑ หมายถึงจักรวรรดิโรมันอันศักดิ์สิทธิ์ (Holy Roman Empire) ซึ่งอุบัติขึ้นในสมัยกลางตอนต้นและดำรงอยู่เป็นเวลาเกือบสหัสวรรษจนถึง ค.ศ. ๑๘๐๖ จักรวรรดิไรค์ที่ ๒ หรือจักรวรรดิเยอรมันคือ ช่วงสมัยที่เจ้าชายอ็อทโท ฟอน บิสมาร์ก (Otto von Bismarck) สถาปนาขึ้นใน ค.ศ. ๑๘๗๑ และดำรงอยู่จนถึง ค.ศ. ๑๙๑๘ จักรวรรดิไรค์ที่ ๓ คือ ช่วงที่ฮิตเลอร์ก้าวสู่อำนาจทางการเมือง ใน ค.ศ. ๑๙๓๓-๑๙๔๕

๓ ลัทธิฟาสซิสต์เป็นลัทธิการเมืองของพวกฝ่ายขวาว้าวรุนแรงในยุโรปกลางทศวรรษ ๑๙๒๐ ถึงกลางทศวรรษ ๑๙๔๐ เกิดขึ้นในอิตาลีก่อนและขยายขอบเขตเข้าไปในเยอรมนี โปรตุเกส ออสเตรีย สเปน และบางประเทศในยุโรปตะวันออก การขยายตัวระยะแรกเกิดขึ้นที่อิตาลีในช่วงทศวรรษ ๑๙๒๐ โดยมีเบนิโต มุสโสลินี (Benito Mussolini) เป็นผู้นำ ต่อมาเมื่อเกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำในยุโรปช่วงทศวรรษ ๑๙๓๐ ลัทธิฟาสซิสต์ประสบ

ความสำเร็จในการขยายตัวในเยอรมนี ทั้งฮิตเลอร์และมุสโสลินีพยายามหาทางขยายบทบาทและอิทธิพลของลัทธิฟาสซิสต์เข้าไปในยุโรปตอนกลางและตอนใต้ ระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๒ เยอรมนีพยายามขยายอิทธิพลของแนวความคิดลัทธิฟาสซิสต์และนาซีเข้าไปในยุโรปทั้งหมดและประสบความสำเร็จอย่างมากเพียงช่วงเวลาอันสั้น

๔ Richard J. Evans, **The Coming of the Third Reich** (London : Penquin Books, 2003), 184.

๕ Klaus P. Fischer, **Nazi Germany A New History** (New York : Continuum, 1997), 149.

๖ Eugene Davidson, **The Making of Adolf Hitler, The Birth and Rise of Nazism** (Columbia : University of Missouri Press, 1977), 200.

๗ Richard Overy, **The Dictators Hitler's Germany Stalin's Russia** (London : Penquin Books, 2004), 4.

๘ ibid., 5.

๙ J.A. Cloake, **Nazi Germany** (New York : Oxford University Press, 1989), 10.

๑๐ ibid., 15.

๑๑ Nora Levin, **The Holocaust : the Destruction of European Jewry 1933-1945** (New York : Schocken Books, 1973), 19.

๑๒ Thomas Fuchs, **A Concise Biography of Adolf Hitler** (New York : Berkley Books, 2000), 11.

๑๓ William L. Shirer, **The Rise and Fall of the Third Reich** (London : Pan Books, 1964), 114.

๑๔ ibid., 109.

๑๕ Louis L. Snyder, **Encyclopedia of the Third Reich** (London : McGraw-Hill, 1976), 224.

๑๖ Robert B. Downs, **Books That Changed the World**, revised edition, (New York :

Mentor Book, 1983), 317.

๑๗ ibid., 327.

๑๘ Louis L. Snyder, **Encyclopedia of the Third Reich**, 225.

๑๙ พรรคประชาธิปไตยสังคมนิยมหรือเอสพีดีเป็นพรรคการเมืองใหญ่ที่เก่าแก่ที่สุดของเยอรมนี ซึ่งก่อตั้งขึ้นใน ค.ศ. ๑๘๗๕ มีนโยบายสังคมนิยมสายกลางและเรียกร้องการเปลี่ยนแปลงอย่างค่อยเป็นค่อยไปภายในกรอบของกฎหมาย เมื่อฮิตเลอร์ก้าวสู่อำนาจทางการเมืองใน ค.ศ. ๑๙๓๓ พรรคเอสพีดีถูกยุบเลิก แต่หลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ กลับฟื้นตัวขึ้นมาอีกครั้งและเป็นแกนนำในการจัดตั้งรัฐบาลของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี

๒๐ D.G. Williamson, **The Third Reich** (New York : Longman, 1995), 50, 51.

๒๑ ไฮน์ริช ฮิมม์เลอร์ (ค.ศ. ๑๙๐๐-๑๙๔๕) เป็นอธิบดีกรมตำรวจและหัวหน้าหน่วยเอสเอส เข้าร่วมมือกับไรมฮาร์ด ไฮดริช (Reinhard Heydrich) หัวหน้าสำนักงานความมั่นคงจักรวรรดิไรค์กำหนดแผนปฏิบัติการกวาดล้างยิว ใน ค.ศ. ๑๙๔๑ และใช้ค่ายกักกันที่เมืองดาคา (Dachau) เป็นศูนย์บัญชาการควบคุมระบบค่ายกักกันทั้งหมดในการกำจัดชาวยิว ฮิตเลอร์มอบหมายให้เขากำจัดพลเมืองที่ได้ชื่อว่าเป็นพวกพันธุ์เสื่อม (racial degenerates) ออกจากจักรวรรดิไรค์ เขาจึงคิดโครงการสร้างความบริสุทธิ์ทางเชื้อชาติ (racial purity) ขึ้นด้วยการออกกฎหมาย ๒ ฉบับว่าด้วยการส่งเสริมการแต่งงานระหว่างชายหญิงที่มีคุณสมบัติเด่น และการค้าประกันเลี้ยงดูเด็กที่เกิดจากชายและหญิงเชื้อสายอารยัน

๒๒ William L. Shirer, **The Rise and Fall of the Third Reich**, 116, 117.

๒๓ สุจิตรา วุฒิสถียร “Führer (1934-1945) : ฟือเรอร์ (พ.ศ. ๒๔๗๑-๒๔๘๘)” ใน สารานุกรมประวัติศาสตร์สากลสมัยใหม่ : ยุโรป เล่ม 3 อักษร E-G. (กรุงเทพฯ : ราชบัณฑิตยสถาน, ๒๕๔๓), ๒๗๑, ๒๗๒.

- ๒๔ Michael Burleigh, **The Third Reich** (New York : Harcourt, 2000), 151-156.
- ๒๕ Z.A.B. Zeman, **Nazi Propaganda**. (London : Oxford University Press, 1973), 40-43.
- ๒๖ Nicholas J. Karolides, Margaret Bald and Dawn B. Sova, **100 Banned Books Censorship Histories of World Literature** (New York : Checkmark Books, 1999), 115.
- ๒๗ นโยบายเอาใจอักษะประเทศคือการผ่อนปรนหรือการจำยอมสละให้แก่ฝ่ายเรียกร้องในเรื่องต่าง ๆ เพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้งที่จะนำไปสู่สงคราม อังกฤษ ฝรั่งเศส และอิตาลีดำเนินนโยบายดังกล่าวระหว่าง ค.ศ. ๑๙๓๖-๑๙๓๙ โดยยอมให้ฮิตเลอร์ผนวกออสเตรียและชีดเชคเคนแลนด์ของเชโกสโลวะเกียเพื่อสร้างสันติภาพให้เกิดขึ้นในยุโรปแต่ประสบความล้มเหลว
- เพราะฮิตเลอร์ละเมิดความตกลงจากแนวนโยบายดังกล่าว
- ๒๘ Nicholas J. Karolides, Margaret Bald and Dawn B. Sova, **100 Banned Books Censorship Histories of World Literature**, 117.
- ๒๙ Robert B. Downs, **Books That Changed the World**, 328.

Abstract Mein Kampf, the banned book of the twentieth century

Sanchai Suwangbutra

Associate Fellow of the Academy of Moral and Political Science, the Royal Institute, Thailand

Mein Kampf is one of the most often banned books of the twentieth century and one of the books that changed the world. The original title is *Four Years and a Half Years of Struggle against Lies, Stupidity and Cowardice*. Hitler publisher changed it to *Mein Kampf*. The first volume was published in 1925 and the second volume appeared in 1926. The book detailed Hitler's childhood, the betrayal of Germany in the World War I, the desire for revenge against France, the need for *lebensraum* for the German people and the means by which the Nazi Party can gain power. The main theme is race, race purity and race supremacy. *Mein Kampf* was political bible of the German people and guided policies of the Third Reich from 1933-1946.

Key words : race, lebensraum, political bible

